

Tomas Tranströmer

A munka peremvidékén

I arbetets utkanter

Munka közben

egyszerre ránk tör: el innen, ki a zöldbe,
a Vadonba, melyen csupán a telefondrótok
ökörnyál civilizációja lebeg át!

*

A szabadidő holdja a Munka planéta körül kering,
rabja súlyának, tömegének. – Így van kiagyalva.
Hazafelé menet, tudom: titokban figyel a föld.
Méhe a fűszálak sok-sok fülével hallgatózik.

*

Persze ebbe a munkanapba is cseppen kis emberi,
mint mikor a szürke gyártelep mögött
a folyón váratlan feltűnik egy HAJÓ:
eltévedt, danász csavargó.

*

Egy vasárnap épülő nyáriház előtt
sétálok el. A víztükörré néz,
félíg már készen. A festetlen deszkafal
akár egy fürdőző bőre.

*

A lámpák fénykörén túl szeptemberi éjjel.
Mihelyt megszokja a szem, felsejlik leplében a föld
csöndben vándorló nagy csigáival.
Annyi gomba rajta, mint égen a csillag.

Utazás

Resan

Metróállomás.

Plakátok, tolongás
az éles, túlvilági fényben.

A tatógó kocsik gyorsan elnyelik
az arcokat, táskákat, szatyrokat.

Kifutunk a nagy feketeségbe.
Sóbálványok a lyukakban kúszó
fémhernyó hasában.
Feszengő mosoly.

A barlang-állomások mélyén
trafikok sötétség-hírlapokkal.
Szomorún hullámozó emberáradat
az órák alatt.

S a metró kúszik tovább
a lelkekkel, felsőruhákkal.

Összefolynak a kérges kövek
az alagút sziklafalában
szemünk előtt.

De kifelé a földből
már halljuk a dongók
zümögését.

A vidék zöld szárnya rebben,
s megpihen, kitérve.
Fölötte suhanunk tovább.

Letört kalász
libben be egy peronra.

Végállomás!
Kilépek az ajtón.

Hányan maradtunk? Négyen-
öten, aligha többen.

Házak, utak, foszlós bélű felhők,
dombok, hegyek, kék tengeröblök
nyitják rám ablakukat.

Fekete képeslapok

Svarta vykort

I

A naptár: betelt. Jövő: ismeretlen.
A drótok hontalan népdalt dúdolnak.
Ólmos tengerre szállong a hó. Árnyak
ott lenn a parton.

II

Életünk delén megeshet: váratlan
mértéket vesz a Nagy Kaszás. Az élet
megy tovább. Elfeledjük. Ám leplünk
készül titokban.

November

November

A tétlen bakó a legveszélyesebb.
A lángoló ég összegöngyölődik.

Koppan a hír a zárkák falán
ahogy a tér felszökik fagyából.

Kövek ragyognak mint apró teliholdak.

Téli napforduló

Midvinter

Kék fény
szüremlik ruhából.
Téli napforduló.
Fel-felcsörgő jégtamburinok.
Behúnyt szemmel állok
várok.
Van egy hangtalan világ
s van egy rés valahol
ahol a holtakat
csempészik át a határon

Időkép

Vädertavla

Hidegen csillog az októberi tenger
délibábos hátuszonya.

Nyoma sincs a vitorlásversenyek
szédítő, fehér önkívületének.

Borostyános fényben szunnyad a falu.
Elülnek lassan a nappali neszek.

Kutyaugatás levegőbe pingált
hieroglifája a kert felett

ahol a rászédett fáról
sárga gyümölcs pattan le puhán.

Madrigál

Ritkán fordulok meg a sötét erdőben, melyet örökbe kaptam. Ám egyszer holtak és élők helyet cserélnek, s akkor az erdő lábra kap. Még van remény. A legnagyobb bűnügyek megfajtatlanok maradnak minden detektív munka ellenére, ahogy van valahol mindenki életében egy tisztázatlan nagy szerelem is. Örököltem egy sötét erdőt, de lám, a másikat járom, a naposat. Élet dalol, szárnyal, kúszik-mászik körülöttem! Tavasz van. A levegő balsamos, fejembe száll. Oklevelem van a feledés egyeteméről. Üres kézzel függök az időben, akár egy ing a szárító-kötélen.

Vihar

Storm

Megtorpan a vándor: tölgyóriás áll
a szeptemberi víz sáncárka előtt
zöld-feketén. Megkövült jávorszarvas –
dőfésre készen.

Üvölt az északi szél. Most kap vörös
zománcot a berkenye bogyója, míg
a csillagképek dobognak felette
rekeszeikben

Haikuk

Haikudikter

I.

Lámakolostor.
Nyújtózó függőkertek.
Hadtörténelem.

Gondolat-kövek:
szinte mozaikkockák
a várudvaron.

Napfény-ketrecben
fenn egy erkély tenyerén –
élő szivárvány.

Állok a ködben.
Szürke pont: halászhajó.
Árva trófea

II.

Csapzott fenyőfák
a tragikus láp körül.
Komor-konokul.

A Sötét vállán.
Egy szempár tava tükrén
árnyékom képe.

Sorban vonuló
tekerdő mérföldkövek.
Vadgalamb-búgás.

III.

Elbújik a nap.
Vontatóhajó fürkészhöz
buldogpofával.

Sziklafok résén
varázsvilágba látni.
Hús jéghegy-álom.

A fényözönben
a kaptatónak: kecskék –
legelő lángok.

IV.

A balgák polcán
poros postilla hever.
Ki se nyitották.

Szemfüles szarka
cikkakkol fontoskodva
át a kaszálón.

Bimbózó öröm.
A pomeráni lápból
köszöntő békák.

Ír, egyre csak ír...
Enyv a folyómederben.
A Styxen csónak.

Fordította: **Mervel Ferenc**